

De kikkerprinses vergeeft

*Katja wil een toneelstuk spelen,
maar Sonja wil haar rol!*

Charlotte Larcabal

Kerktijdschriften
(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

'Wees dan barmhartig, zoals ook uw Vader barmhartig is' (Lukas 6:36).

Katja ging met een grote doos naar buiten, het zonlicht tegemoet. Het was zomer en het was een paar maanden warm in haar stad in Rusland. Ze zette de doos op een bank waar haar vrienden Dima en Sonja op haar zaten te wachten.

'Hierin zit alles wat we voor ons toneelstuk nodig hebben!' zei Katja. Ze deed de doos open en haalde er een plastic kroon en paarse, blauwe en rode doeken uit. Met een beetje creativiteit konden ze daar leuke kostuums van maken.

'Welk toneelstuk gaan we spelen?' vroeg Dima.

Katja glimlachte. 'Ik wil "De kikkerprinses" spelen!' Dat was haar lievelingssprookje. Katja glimlachte terwijl ze zich inbeelde dat ze de mooie Vasilisa speelde.

Sonja haalde de blauwe doek uit de doos en wikkelde die om zich heen. 'Ik wil Vasilisa zijn!' zei ze.

ILLUSTRATES LUCY SEMPLE

'Wacht', zei Katja. 'Het was mijn idee. Dus ik mag Vasilisa zijn.'

'Jij mag haar zijn', zei Sonja. Ze giechelde. 'Als ze in een kikker is veranderd!'

Katja werd boos en trok de blauwe doek uit Sonja's handen. 'Maar het is mijn toneelstuk!'

Sonja zette haar handen op haar heupen. 'Niemand wil met je spelen als je bazig bent. Je bent geen prinses, maar een kikker.'

Katja kreeg tranen in de ogen. Ze nam haar doos en rende naar binnen. Ze rende de trappen op naar het appartement van haar ouders. Ze sloeg de deur achter zich dicht.

'Is er wat?' vroeg mama. Katja barstte in tranen uit.

'Sonja heeft het helemaal verpest!' Katja vertelde mama alles. 'Ze zei dat ik een kikker was!'

'O, Katjusja', zei mama. Mama noemde Katja soms Katjusja. 'Het spijt me. Dat was niet lief van haar.'

Op dat moment werd er op de deur geklopt. Mama deed open,

maar Katja rende naar haar kamer. Ze hoorde stemmen en toen riep mama haar. 'Wil je met Sonja praten? Ze wil je iets zeggen.'

'Nee!' schreeuwde Katja.

Ze hoorde weer stemmen en daarna ging de deur dicht.

'Ik denk dat het Sonja spijt', zei mama.

'Dat kan me niets schelen', zei Katja. Ze verstopte haar gezicht in haar kussen.

Mama bleef even bij de deur staan. 'Weet je, wanneer ik echt boos ben, wil ik andere mensen niet altijd vergeven. Soms moet ik onze hemelse Vader om hulp vragen, zodat ik ze wel wil vergeven.' Toen ging ze weg.

Katja was veel te boos om Sonja te vergeven. Sonja had haar gekwetst! Maar ... ze vond het ook niet leuk om boos te zijn.

Ze zuchtte en knielde naast haar bed neer. Katja wist dat haar hemelse Vader wilde dat ze Sonja vergaf. Dat was de juiste

keuze. Maar misschien wilde haar hemelse Vader dat ze Sonja vergaf omdat zij zich dan zelf ook beter zou voelen.

'Hemelse Vader, help me alstublieft om Sonja te vergeven', zei ze. 'Ik wil het echt niet, maar ik wil ook niet boos blijven.'

Ze stopte met bidden en haalde diep adem. Katja voelde dat haar boosheid langzaam zakte. Ze kon het. Ze kon Sonja vergeven. Ze ging naar het appartement van Sonja's ouders en klopte aan.

Sonja deed de deur open en begon meteen te praten. 'Katja, het spijt me dat ik je een kikker noemde.'

'Ik vergeef het je', zei Katja. 'En het spijt mij dat ik al mijn kostuums weer mee heb genomen. Jij zou ook een leuke Vasilisa zijn. We kunnen haar om de beurt spelen.'

Sonja glimlachte. 'Oké. Zullen we nu oefenen? Ik roep Dima!'

Katja glimlachte ook. 'Ik ga de kostuums halen!' ●

